
Společenství pekařů a magie
Sny a sázky z Adenashire
J. PENNER
přeložila Dana Krejčová

Společenství pekařů a magie

Společenství pekařů a magie

J. PENNER

přeložila Dana Krejčová

Copyright © 2023 by J. Penner

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Dana Krejčová, 2026
Cover © Jana Lhotáková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8751-7

Věnováno všem laskavým lidem

DUNDESKÉ HORY
ADENASHIRE
SOMERDAUSKÉ MOŘE
hora Černodon
Stoulingský les
KOLMORSKÉ HORY
LANGHEIM

SEVERNÍ
ZEMĚ
HŘEBENY
PRESMARSKÝ
ZÁLIV
JIHOVÝCHODNÍ POBŘEŽÍ
DRYWARD
JIŽNÍ
POUŠŤ
S
DOLNÍ
OCEÁN

KAPITOLA PRVNÍ

Tymiánem ochucený malinový košíček odplachtil z rozvrzaného starého vozu Arlety Starstoneové, jako by mu narostla křídla a on se prostě vznesl, načež sebou plácl na zem, sladké červené ovoce explodovalo skrze tenkou krustu a lepkavá šťáva s tragickým čvachtnutím cákla na zem.

Taková škoda.

„Á, hvězdy na nebi," zamumlala mladá žena. A jako by toho nebylo dost, lepily se jí vlnité vlasy na zpocenou šíji.

Zastavila vůz u kamenité cesty a nakrčila nos nad ovocnou vůní zničeného košíčku, která se mísila se zatuchlou hlínou. Rychle košíčky přeskládala, aby už o žádný nepřišla.

Vzdychla si a pohledem zaletěla ke korunám dubů klenoucím se nad ní, kde krákaly vrány s ebenově černým opeřením a přeskakovaly z větve na větev. Hladově sledovaly čekající snídani, která přijde za chvíli, protože Arleta neměla takhle mimo hlavní ulici čas poklízet vzniklý binec.

Měla zpoždění. *Zase.* Kapesní chronometr jí to oznámil, ještě než vůbec opustila chalupu.

Rychle se rozhlédla kolem, jestli si někdo té lapálie nevšiml.

Kromě vran zřejmě nikdo.

Jak si tak vykasávala hnědou plátěnou sukni a shrnovala volné pramínky vlasů z obličeje, litovala, že si dlouhou kaštanovou kštici nesvázala líp. Odhodlaně trhla za kovovou rukojeť svého přetíženého vozíku a pokračovala v cestě. Námahou se jí zrychlil tep, a jak zkoumala kamenitý terén před sebou, plánovala si v duchu nejlepší cestu změtí kamenů válejících se v cestě. Dnes ráno prostě žádné další pečivo neztratí!

Celou dobu se ze zadní části vozu nesla vůně čerstvého chleba a napečených sladkostí. V žaludku jí na protest zakručelo, což jí připomnělo, že se před cestou zapomněla najíst.

Zase.

Pokud by to zjistili Verdred a Ervaš, až moc laskavý párek orků žijících vedle, určitě by se do ní pustili, že dost nejí. Pořád se snažili chovat jako její tátové, ale ona už dávno nebyla malá.

Čas. Prostě potřebovala, aby měla přes den víc času.

Jenomže času *nikdy* nebylo dost.

Pokud nedorazí na trh do půl, budou všechny stánky zarezervované, takže potřebovala všechny zkratky, co jsou k mání. Pronajímatel stánků Tomyš Fraslík jí nikdy místo nepodržel. Vzhledem k jeho kulatému, zarostlému obličeji a roztomilému výrazu by si člověk myslel, že quokkani jsou milí lidé, jenže v Severních zemích měli dost hnusnou minulost – i když kdo ví, co na tom bylo pravdy? Tenhle zřejmě nehodlal dělat jejich špatné pověsti ostudu. Vždycky rozmrzelý Tomyš by mnohem radši pronajímal stánky *prestižnějším* kupcům, elfům, permoníkům, dokonce i vzácnému ogrovi se zbožím do frcu.

Lidé bez magie jako Arleta byli až na spodku jeho seznamu, spolu se všemi dalšími nemagiky.

Žádná magie, žádná úcta.

I když to na trh zvládne včas, Tomyš ji určitě posadí někam dozadu, kde bude muset prodávat svoje pochoutky za zlomek

ceny, o jaké si říkali prodavači, kterým se podařilo urvat nejlepší místa.

„Prd je mi platné, jak všichni pořád vykládají, jak *dobrý* ty kardamomovo-citronový řezy jsou," mumlala si potichu.

Když zahnula do městečka, zarachotila kola vozu na nerovné adenashirské dlažbě. Ten zvuk se úzkou uličkou hlasitě rozléhal. Nad výrazným, štiplavým puchem odpadků a hnijící zeleniny nakrčila nos. Zápach byl tak silný, že úplně překryl lákavé aroma z jejího vozu.

Rychle dorazila na konec uličky a do uší ji zasáhly zvuky začínajícího trhu.

Tomyš Fraslík stál v tom ruchu v celé své kráse, huňaté hnědošedé tlapy rázně opřené v bok. Jeho šaty, vlněné kalhoty a kabát přes čerstvě vyžehlenou bavlněnou košili byly prosté, ale dobře ušité a velmi kvalitní, což ukazovalo, že si jako majitel trhu věru přijde na své. Vačnatcovy oříškově hnědé oči zalétly k Arletě a zajiskřily poznáním.

Vzápětí nasadil medový úsměv, otočil se na patě a odešel opačným směrem k prodavačům plátna.

Arleta už neproklínala jen hvězdy.

Zaskřípala zuby a popojela dál, odhodlaná najít si místo, kde bude prodávat svoje pečivo, ať už si o ní ten quokkan myslí cokoliv. Věděla, že příštích pár minut stráví podlézáním, ale vrátit se zpátky do chalupy s neprodaným zbožím nepřicházelo v úvahu. Ne dnes ráno. Ne když za suroviny potřebné k tomu, co bylo teď na voze, utratila skoro týdenní rozpočet. Potřebovala vše prodat dnes, jinak se to zkazí.

„Pane Fraslíku!" zavolala. Rukojeť byla kluzká potem a jí se třásly ruce námahou, jak táhla těžký náklad. Její hlas přehlušil zvuky trhu a nejeden prodavač se po ní podíval.

„Pane Fraslíku!" zařvala znovu.

Quokkan se prudce zastavil a zašoupal podrážkami svých obnošených kožených bot. Arleta mu hodlala být trnem v patě, dokud s ní nepromluví, a svou neústupnost nijak neskrývala. Otočil se.

„Ano, slečno Starstoneová?" Jen co ta slova vypustil, našpulil vačnatčí rty a natáhl vzduch přes zuby. Z kapsy vytáhl zlaté hodinky, podíval se na ně a podržel je. „Víte, kolik je hodin?"

Všechno v jeho klamně roztomilých rysech vyzařovalo opovržení, ale Arleta se tomu odmítala poddat. Místo toho narovnala ramena, připravená udělat cokoliv, jen aby získala místo.

Prosit, žadonit. Nabídnout Tomyšovi Fraslíkovi dortíky zdarma až do smrti.

Se sklouznutím zastavila a vůz za ní poskočil a málem shodil další malinové košíčky. Zatímco quokkan čekal, až promluví, a poklepával nohou, Arleta si odkašlala. Ohlédla se přes rameno a přeletěla pohledem stánky. A opravdu, nejhorší místo až vzadu bylo stále volné a zákazníci se teprve začínali trousit.

Byl čas vyložit zboží.

„Ano, vím, pane Fraslíku. Mám jenom *maličký* zpoždění." S omluvným pokrčením ramen stiskla prsty.

„Holka, ty chodíš *vždycky* pozdě. Prodavači mají vstup do osmi přesně. A teď je deset po. Je mi líto, slečno Starstoneová," pronášel hlasem prodchnutým falešným soucitem a nasadil přesně ten výraz, který byl podle Arlety určen divákům.

Arleta sebou trhla. „Ano, já vím." Quokkan měl pochopitelně pravdu. Vždycky měla zpoždění, neustále se snažila držet krok s požadavky života a všechny výmluvy už použila.

Byla jediná, kdo tohle vyráběl.

Neměla na pomoc magii.

Ztratila drahocenný čas, zatímco se snažila zdokonalit nový recept.

Košíčky potřebovala někde prodat, ale nemohla si dovolit jídelní vozík nebo licenci, která ho doprovázela, ani, hvězdy chraň, našetřit dost zlata, aby si skutečně koupila *pekařství* ve městě. Trh byl pro ni jedinou možností, jak zboží prodat.

Jenomže Tomyšovi Fraslíkovi zjevně nezáleželo na ničem z toho – a zvlášť ne od Arlety. Pokud by ovšem přišly těžké časy na místního *elfa*, mohl by mu prokázat malou laskavost, i když jediné, na čem Tomyšovi *skutečně* záleželo, byla reputace jeho trhu. To věděli všichni.

A ti bez magie tuto reputaci snižovali.

„Obávám se, že dneska už nemám žádné volné místo," prohlásil a začal se otáčet. „Můžeš to zkusit zase příští týden."

Arleta si naprosto jasně uvědomovala tenhle tanec mezi nimi dvěma, ten, který ji udržoval na místě.

„Mám stříbro," řekla a rychle zalovila v kapse, aby vytáhla mince.

Na zacinkání kovu se Tomyš otočil zpátky a jeho chování se změnilo v Arletin prospěch, byť jen o zlomeček.

Arleta to vzala jako pozvání.

„Pořád máte jeden stánek volný a můžu za něj nabídnout… *šest* peněz." Stánek byl vzadu *a* trochu zakrytý sloupem, takže stál sotva za obvyklé čtyři, ale nabídnout mu víc vždycky zřejmě trochu zmírnilo tu bídu, že ho pronajímá zrovna jí.

Jak k němu natahovala ruku s mincemi, stáhl se Arletě žaludek. Peníze ji tížily na dlani, známá hmatatelná připomínka oběti, kterou tu dělá. Pokud dnes nevyprodá zboží *a* velkorysí zákazníci nenaplní nádobku na tuzéry, zaplatit peníze navíc bude znamenat, že bude muset několikrát vynechat večeři nebo se vzdát speciálních přísad pro příští zkušební pečení, na něž se chystala.

Jenže na tom v této chvíli prostě nezáleželo.

Ona ten stánek *potřebovala*.

Musela přestat žít z ruky do huby.

Na trhu kolem ní to dál bzučelo vzrůstající činností. Prodavači připravující zboží zapřádali přátelské hovory a občas zazněl výbuch smíchu od skupinek dětí procházejících kolem. Zapalovaly se ohně a vzduchem se nesla vůně všech možných lahodných pečínek.

„Šest peněz," pronesla, jako by to bylo hotové bohatství. Pak hlasem, z něhož ukapával med, dodala: „Nechcete přece, aby to místo vypadalo *prázdné*, že ne?"

Bylo jí jasné, že poslední slova Tomyše trochu popíchnou. Hřešila na to, že nakonec musel dostát své pověsti, a zaplnit stánek zbožím od nemagické prodavačky bylo pořád lepší než ošklivá prázdnota.

Čekala na jeho odpověď a napětí mezi nimi rostlo. Každé slovo, které pronesla, bylo hazard, rafinovaný taneček, a ona je musela vyslovit správně, pokud si chtěla zajistit prodeje.

„Dobrá." Vačnatec shrábl peníze z Arletiny dlaně. „A teď mi zmiz z očí."

„Děkuju, pane Fraslíku," vyhrkla Arleta a nedala mu čas, aby změnil názor. Se zabručením popadla rukojeť vozíku a spěchala k prázdnému stánku. Okrajem korby jen tak tak minula sloup.

Nalevo od ní prodávala bižuterii minotaurka v rozevlátých šatech, které se na slunci mihotaly. I její šperky se ve světle třpytily a vrhaly na okolní stánky jiskřivé duhové obrazce. Arleta nemohla neobdivovat složité vzory, jeden kousek krásnější než druhý, třebaže by si nemohla žádný dovolit.

Zprava se k ní nesla výrazná vůně zlatého medu ze stánku, který obsluhoval vousatý půlčík. Stánek byl ozdobený nádobkami s hustou tekutinou nejrůznějších odstínů, od světle zlaté

po sytě jantarovou. Každá sklenička na slunci zářila a vrhala na vše kolem zlatavé světlo.

Prodavači se nezdravili, ale pouhé pomyšlení na med zažehlo jiskru v části Arletina mozku věnované pečení – která u ní dozajista zabírala víc než obvyklý díl.

Nadýchané medové bochánky s hedvábnou našlehanou polevou.

Listové těsto s medem a ořechy.

Růžová voda a medový perník.

Zakručelo jí v žaludku a bylo jí jasné, že do večera bude muset mít skleničku nebo dvě.

Pokud vydělá dost, aby si je mohla dovolit.

„Soustřeď se," řekla si, zatímco vyndávala jemný krajkový ubrus patřící její matce a rozkládala ho na pult. Kdykoliv použila tento kousek látky, vrátil ji do doby, kdy byla rodinná kuchyně plná vůní matčiných čerstvě napečených dobrot.

Do doby, kdy byl svět ještě v pořádku.

Potlačila náhlý příval emocí, roztáhla ubrus a pečlivě uhladila každý záhyb. Chtěla, aby vypadal dokonale.

Matka byla nadšená amatérská pekařka a Arleta po ní podědila „lásku k těstu", jakož i nepřehlédnutelnou bradu.

Otec byl lékárník. Když byla Arleta menší, jeho apatyka pro ni byla vždycky záhadou. Tehdy to byly jen podivné láhve a nádoby na policích, ale jak dospívala, začala oceňovat byliny i rostliny a nakonec jí tyto znalosti pomáhaly vytvářet jedinečné pamlsky plné chutí. Navíc měly nejrůznější lahodné přísady i léčivé vlastnosti. Věřila, že když je její zákazníci snědí, její dortíky je vyléčí zevnitř. Když už ne tělo, tak aspoň duši.

To, jak spojovala ingredience a vytvářela něco nového a výjimečného, byla její „vlastní špetka magie". Něco jako alchymie, kterou milovala.

I když ona ani jiní lidé coby jediné bytosti v Severních zemích z vůle země a hvězd magii používat *nemohli*, více než polovina lidí jí mohla být *ovlivněna*. Oni prostě jen neměli vlohu ji používat, neproudila jim v krvi ani neměli schopnost ji usměrnit, když se s ní setkali.

Arleta vyskládala zboží. Tymiánové malinové košíčky byly jejím nejnovějším výtvorem. Zemitost čerstvých bylinek a sladkost malin byly téměř opojné a sama dobře věděla, jak se jemné listové těsto rozpouští v ústech. Vedle košíčků tu byly měkké, vláčné borůvkové sušenky. Verdred a Ervaš je včera večer ochutnali – i když byli orkové, takže „ochutnávka" ji stála větší počet jejích výtvorů, než čekala.

Bylo tu taky několik bochníků kváskového chleba s rozmarýnem, skořicové rolky a maličké citronové a levandulové koláčky, každý byl sám o sobě malé umělecké dílo. Nakonec naaranžovala dřevěné cenovky, které jí vyřezal Ervaš. Řekla mu, že to není nutné, ale stejně je vyrobil. Ork byl hotový umělec a měl oko pro detail.

Když konečně vyložila zboží, přiměla se k nezbytnému úsměvu. Tomyš ji sledoval z protější strany uličky a Arleta rozpřáhla paže, aby mu ukázala zcela zaplněný a připravený stánek.

Možná byla jenom obyčejný člověk, ale aspoň pekla věci, které magicky chutnaly.

KAPITOLA DRUHÁ

Když na krytý stánek začalo pražit polední slunce, všechno na trhu se zpomalilo. Dětský smích utichl, vůně připravovaného masa a kouř se rozplynuly. Arleta se dvakrát pokusila prohodit pár slov s půlčíkem prodávajícím med, ale ten jenom zabručel a pokaždé se zabýval něčím jiným. Den *byl* rušný a Arleta neměla ani čas podívat se, co dalšího se kolem prodává.

Pomalu se blížil čas prodej ukončit a ona se otočila, aby zkontrolovala, co ještě zbývá. Vozík byl prázdný, což bylo skvělé, jenže…

Kdyby soudila podle *prodejů*, měla by mít dost stříbra na týden, jenomže se vždycky objevilo příliš mnoho těch, kdo cenu nakonec usmlouvali.

„Je to jenom lidský zboží," stěžovali si, nebo něco podobného. „Nemůžu zaplatit tolik, když mám přímo támhle na výběr z vílího pečiva." Následně kupující ukázal na jeden z nóbl bohatě zásobených stánků vepředu, který, ano, vedly víly. Ale Arleta věděla, že její nabídka je chutnější.

A že Arleta věděla, že její nabídka je chutnější? Na tom nikdy nezáleželo. Vždycky to dopadlo tak, že nabídla slevu, jinak by o zákazníka přišla.

Nebo o dvacet.

Stačilo to, aby se vzdala snů o tom, že bude mít ve městě pekařství. Jak by mohla něco vydělat *a* zaplatit pronájem, když nad ní všichni ohrnovali nos kvůli něčemu, co nemohla nijak ovlivnit?

„Vezmu si dva," ozval se za ní drsný hlas.

Otočila se na patě, vzhlédla… a pak ještě výš k Ervašovi, svému laskavému sousedovi, orkovi s nazelenalou pletí. Tmavé vlasy měl na temeni stažené do nepořádného drdolu a křenil se na Arletu s několika penězi ve velké dlani. Z manžet vyhrnutých rukávů pomačkané bavlněné košile vykukoval jen náznak hustě potetované kůže.

„Dva čeho?" zeptala se ho, když sebou plácla na nestabilní dřevěnou stoličku, jak byla po celém dni vyčerpaná. Na podnosech už nebyl moc velký výběr. Zůstalo pár sušenek a několik polámaných i celých malinových košíčků, dva bochníky chleba a drobky, k nimž se ještě nedostala.

Ervaš narovnal široká ramena, takže byl ještě mohutnější. „Co doporučuješ?" Drsný hlas měl opepřený humorem.

Arleta si založila ruce na prsou a prohlížela si zbytky, jako by rozhodování bylo nesmírně obtížné. „No, pár mých sousedů má vážně rádo borůvkový suš–"

Stěží to stihla vyslovit, než Ervaš popadl sušenky jednou rukou a do Arletiny krabičky na peníze nasypal víc než dost. „Prodáno."

„Tohle nemusíš," řekla mu.

Ork si ji prohlížel s hravým leskem v jantarových očích. „Ale já si beru hodně." S tím sebral všechno, co na stole zbylo, do plátěného rance, který si hodil přes rameno a který už předtím vypadal hodně těžký.

I drobky.

Trh za ním už byl skoro prázdný, ostatní prodejci pilně čistili stánky. Tomyš obcházel kolem. Zachytil její pohled a vyvrátil oči, ale Arleta se jen otřepala.

„Pro tebe *a* Verdreda?“ zeptala se místo toho orka.

„Hm.“ Tvářil se rozpačitě. „Dělá v knihkupectví přesčas a takový ork potřebuje něco málo zakousnout.“

„Nebo něco víc.“ Arleta se zasmála.

Ervaš znovu narovnal ramena a nafoukl svalnatou hruď. „Ano, *ano*, to potřebujem.“ Roztáhl doširoka rty a předvedl v úsměvu zuby včetně dvou malých klů.

Přes potenciálně děsivý vzhled připadal jeho zubatý úsměv Arletě rozkošný.

„Potřebuješ pomoct s uklízením?“ zeptal se.

Našpulila rty a přehlédla stůl. „Myslím, že to jsi už udělal.“

„Hloupost.“ Mávl masivní rukou a vmžiku byl za stolem, odkud vytáhl dřevěný vozík. „Jdeme stejným směrem a určitě bys nechtěla naštvat orka.“

Předstíral, že se mračí. Doma dokázal sotva plácnout dotěrnou mouchu

Ale byl dost silný, protože země dávala orkům magii spojenou s jejich fyzičkou, což bylo hezké, když Arleta potřebovala svaly pro přemístění něčeho těžkého. A Ervaš s Verdredem vždycky ochotně vypomohli.

Arleta si stiskla kořen nosu. Nemělo smysl se s ním hádat. Oběma už tolikrát řekla, že chce mít možnost se sama osvědčit, že už to přestala počítat. Stejně ji neposlouchali a jí to v podstatě nevadilo, protože dotknout se jejich citů stejně nepřicházelo v úvahu. Na to byli příliš laskaví.

A možná by jí i trošičku scházeli, kdyby se už neobjevili.

„Tak dobře,“ podvolila se, když posbírala dřevěné cenovky a podnosy. Opatrně poskládala krajkový ubrus a touţebně

přitom hleděla na prodavače medu ve vedlejším stánku. Půlčíkovi ještě pár skleniček zbývalo.

„Ovšemže ano." Ervaš se otočil ke stolu a zaplul pod plachtu krytící stánek. Když naložil vozík, podala mu ubrus a on pod něj vstrčil krabičku s penězi. „Prodej dobrej?"

Pokrčila rameny. „Ujde to, zvlášť s tvým dýškem." Ale i bez dívání věděla, že prodeje nebyly tak dobré, aby si mohla koupit med. Pro zítřejší pečení bude muset vyjít s tím, co už měla po ruce.

Ervaš popadl rukojeť vozu a vytáhl ho zpoza stánku. „Doprovodím tě domů."

Nebyla to otázka ani žádost.

Společně pomalu procházeli Adenashirem. Horko zpomalilo veškerou časnější činnost. Před hostincem U Lstivé kozy sedělo několik štamgastů a líně si vychutnávalo pití a jídlo.

Arletě při pohledu na misku dušeného hovězího plnou masa a brambor na jednom stolku zakručelo v břiše. Ve všem tom ruchu a shonu a obchodování se ještě nestihla najíst.

Po druhé straně ulice se k nim blížil muž s pěti ovcemi, které buď přeháněl na jinou pastvu, nebo je chtěl prodat. Když je míjel, upoutala její oříškové oči cedule na kůlu, které se několik týdnů vyhýbala. Civěla na ni o chvilku déle, než měla.

„Přihlásila ses?" zeptal se Ervaš, čímž ji vytrhl ze zamyšlení.

„Kam?"

Věděla přesně, o čem mluví. Langheimský souboj v pečení. Letos bude mít tahle soutěž, kterou pořádali lesní elfové v Langheimu v Severních zemích, sté výročí.

Přeletěla spodek oznámení, kde byla zmíněna loňská vítězka, dvojnásobná šampionka v pečení, Taenya Carralei. Z příjmení Arleta poznala, že Taenya je elfka. Vítězové byli skoro vždy elfové, ale Arleta neměla nejmenší tušení, jak Taenya vypadá,

protože v Langheimu nikdy nebyla, natož aby se vůbec dostala z Adenashiru.

Všechny tyto podrobnosti byly vyvedené v nóbl elfské škrábanici na velké tlusté dřevěné ceduli zvoucí nejlepší pekaře ze Severních zemí.

„Ervaši, já se hlásit nebudu." Zrychlila trochu krok, ale netrvalo dlouho a ork na dlouhých, svalnatých nohou ji dohonil. „K čemu by to bylo?"

Jemně ji chytil za ruku a ona se zastavila a obrátila se k němu.

„Žádná pravidla nemagikům účast nezakazujou."

„Ale oni *vždycky* najdou způsob, jak diskvalifikovat ty, co se přihlásí," podotkla tiše. Uvědomila si, že stojí před prázdným krámem, který sledovala už věky. Bylo by v něm dokonalé pekařství.

Ork si ji prohlížel a vycenil spodní tesáky. „A tím, že se *nepřihlásíš*, máš skvělej důvod, jak se každý rok diskvalifikovat sama. Co když ale *vyhraješ*? Získala bys víc než dost zlata, aby sis mohla tenhle dům koupit a předělat ho na svůj podnik."

Stáli na ulici a mlčeli, dokud na okraji střechy nalevo nezačalo krákat hejno vran, nejspíš tytéž, co ráno přihopsaly pro další občerstvení.

Arleta si odfoukla a založila si ruce na prsou. „Vidíš? Špatný znamení."

Ork nad tím se smíchem mávl rukou. „Špatný znamení je jenom to, že za tím nejdeš."

Ervaš byl tvrdohlavý. Přinejmenším stejně tvrdohlavý jako Arleta.

Ta se vrátila zpátky k ceduli. „Uzávěrka je zítra. To už je pozdě. Navíc i kdyby mě pozvali, jak bych se asi dostala do Langheimu? Je to nejmíň den cesty povozem, a nemůžu si dovolit

pokoj. Sotva dokážu zaplatit za zásoby, nemluvě o tom, že taky musím jíst."

„Mohli bychom ti s Verdredem pomoct." Vyklenul obočí do nepochybně rodičovsky káravého pohledu. „Knihkupectví si vede vážně dobře a moje vedlejšáky se rozjíždějí."

Vedlejšáky. Ervaš byl ohledně svého umění příliš skromný. O jeho obrazech se mluvilo mezi adenashirskou smetánkou a zprávy o něm se po Severních zemích rychle šířily. Každý, kdo něco znamenal, chtěl obraz od něj. Jemu ale nic z těch nesmyslů nikdy nestouplo do hlavy.

„Rodiče mě vychovali tak, abych byla soběstačná." Vytáhla svůj poslední chabý vzdor. Okamžitě zalitovala, že se o nich zmínila. „Už nejsem dítě. Je mi pětadvacet, takže dítě už nejsem celá léta."

Ervaš neuhýbal pohledem. „Bydlíme s Verdredem vedle vás mnohem dýl, než co jsi naživu. Můžu s jistotou říct, že tvoji rodiče vychovali šťastný dítě."

Otevřela ústa, aby něco namítla, ale zase je zavřela.

„Ale nejen děti potřebujou podporu. Vím, že jsi žena a obchodnice." Mluvil stále hlasitěji. „Kromě znehodnocování svý práce jsi ve všem *dobrá*. Jsi nejlepší pekařka v Adenashiru a nejspíš i v Severních zemích. A to neříkám jenom proto, že mi na tobě záleží. Říkám to proto, že to *je pravda*."

Arleta se rozhlédla kolem, jestli si někdo nevšiml orkova vášnivého výlevu. A ano… všiml.

Vrány odletěly a na protější straně ulice se zastavil permoník, aby si mohl poslechnout Ervaše a jeho nadšené prohlášení. Štamgasti v krčmě, kteří si užívali jídlo a pití, zírali a taky si užívali představení.

Arleta dlouze vydechla a spustila ruce k bokům. „Možná napřesrok."

Ervašův výraz okamžitě změkl. „Příští rok určitě." Jeho pohled přitáhl skromný nárožní obchůdek. „Mám z toho místa dobrej pocit."

Za rok bude obchod určitě pronajatý někomu jinému, ale Arleta i tak kývla a naznačila, že budou pokračovat k domovu. Na dalším rohu zabočili doprava a pak už to nebylo daleko, jejich dvě chaloupky byly před nimi.

Domky stály v klidné části Adenashiru. Šedé budovy si byly podobné, s vysokými špičatými střechami pokrytými slaměnými došky a okny s dřevěnými okenicemi s křížovým vzorem. Ervaš natřel oboje vstupní dveře lesní zelenou a udržoval růžové keře před domky, protože Arleta na to neměla čas.

Brzy dorazili k chodníčku k Arletině chalupě. Než stačila vyložit vozík, Ervaš už svýma obrovskýma rukama všechno posbíral, včetně svého ranečku s jídlem, a byl připravený odnést to dovnitř.

Arleta jim otevřela. Chalupy byly malé, ale Arletina byla hezčí než cokoliv, co by si mohla dovolit, kdyby její rodiče dům před lety rovnou nekoupili. Strop byl vysoký, jeden z mnoha důvodů, proč Ervaš s Verdredem zakoupili před třiceti lety ten svůj. Stropy dost vysoké i pro orky nebyly v Adenashiru snadno k mání.

Každá chalupa měla dvě ložnice. Orkové druhou používali ke studiu a malování, kdežto Arleta jako spíž. Obě měly velkou kuchyň, což byla také vzácnost, ale protože Arletina matka milovala pečení a otec se věčně šťoural v lécích, potřebovali větší prostor.

Na stěnách byly police s Arletinými bylinkami ve skleněných nádobách a knihami jejího otce, které moc ráda studovala, když měla chvíli volno – což už nebylo téměř nikdy. Na dřevěných deskách stály nádoby s moukou, sušeným ovocem,

cukrem a dalšími přísadami na pečení, úhledně uspořádané vedle misek a nádobí, které kdysi patřily její matce.

„Vzpomínám si, jak jsme s Declanem instalovali ten sporák." Ervaš si prohlédl kamna a pak položil náklad na linku. Ubrus zakrýval krabičku s penězi a další zásoby. „Nině se to líbilo." Uchechtl se. „Ale pak si stěžovala, že to bylo moc drahý."

Byla to nicméně výjimečná věc. Když bylo Arletě deset, otec překvapil matku velkým litinovým sporákem, jako byly ty používané při elfských soutěžích v pečení inzerovaných na městské vývěsce. V obchodě se mu ten rok dařilo a nechal sporák doručit rovnou do chalupy.

„*Bylo* to hrozně drahý," poznamenala Arleta s nádechem nostalgie a rychle si setřela náznak vlhkosti z oka, „ale stálo to za to."

Její matka měla ze sporáku neuvěřitelnou radost.

Arleta se obrátila k orkovi. „Děkuju, žes mě doprovodil domů. A teď se musím pustit do pečení." Zadívala se na ranec v jeho ruce. „A ty si musíš snést ty sušenky."

Rozzářily se mu oči. „To musím! Skoro jsem na ně zapomněl." Blýskl zuby v úsměvu, aby věděla, že nezapomněl. „A ty budeš vítaná dneska u nás na večeři. Dělám pečený kuře s bramborama a mrkví."

Arleta kývla, ale oba věděli, že pozvání na večeři přijímá zřídka. Bude ponořená do pečení pro zítřejší trh. Hodiny budou ubíhat a ona si bude muset vzít něco jednoduchého z lednice v kuchyňské podlaze. Poté se k smrti utahaná odvleče do postele a zítra vše začne nanovo.

Ervaš zvedl ranec a naklonil k němu hlavu. „Pochutnám si a uvidíme se zítra."

Arleta otevřela ústa, aby namítla, že to není třeba, ale rozmyslela si to. „Uvidíme se po trhu."

Zlehka se uklonil, otočil se a odešel.

Po jeho odchodu na Arletu padla deprese z průběhu dne, ale pomyšlení, že zaboří ruce do mouky, másla a cukru, přineslo jejím údům novou energii. Došla k lince a popadla ubrus, aby ho uklidila na bok.

Pod ním nebyly jen cenovky, podnosy a krabička s penězi, ale také velká nádoba s jantarovým medem, v němž plavala plástev, a křupavý masový koláč, který Ervaš očividně koupil na trhu.

Jen pro ni.

KAPITOLA TŘETÍ

O dva týdny později byla Arleta velice hrdá na svou přesnost. Vytáhla ze sukně otcovy hodinky, zkontrolovala čas a zase je vrátila do kapsy do bezpečí.

Vůz už byl nabalený a čekal před chalupou, dokonce měla tohle ráno několik minut navíc, aby na trh dorazila s předstihem a mohla se zařídit. Takže ani nebude muset po té hrozné drncavé cestě kolem města.

Hvězdy jí zjevně začaly konečně přát.

S časem navíc rychle zaběhla za chalupu, aby nasbírala rozmarýn, bazalku a tymián na ozdobení stolu. Tentokrát měla speciální zboží; chutný ostružinový džem s bazalkou, který by mohl získat oblibu, pokud zvládne prodej. Zavařenina se nádherně snoubila s kolekcí máslových bochníků, které vyrobila, když pekla dlouho do noci.

Došla na zahradu a utrhla několik snítek. V ranním sluníčku také kvetly mačešky a ona jejich roztomilým květinovým tvářičkám neodolala. Do kapsy u zástěry jich přidala několik svazků.

Spokojeně a stále s časem nazbyt se vrátila před dům, kde v cestě jejímu vozu stál obrovský grošák.

„Ach, zdravím," vypravila ze sebe překvapeně a prudce se zastavila.

Kůň vydechl a pohodil hlavou, ale pochopitelně neřekl nic.

Koně nemluví. To ví každý.

Jenže tenhle oř svým způsobem mluvil, protože se okatě věnoval lesnímu elfovi se smetanovou pletí světlejší, než byla Arletina béžová. Ten na sobě měl plátěné kalhoty a volnou přepásanou halenu se zlatou výšivkou na límci a rukávech. Právě se chystal zaklepat na Arletiny dveře a v ruce držel dopis s nóbl nápisem a voskovou pečetí.

„Můžu nějak pomoct?" zeptala se Arleta, ale vlastně nechtěla pomáhat nikomu u svých dveří, protože najednou musela řešit obrovského koně, který jí stál v cestě. Vteřiny ubíhaly a ona rychle ztrácela výhodu, že dorazí včas.

Elf se otočil na patě a chystal se ji oslovit. Když ji ale uviděl, prudce stiskl rty a vykulil modré oči, až je měl jako ručně malované podšálky, které skladovala spolu s čajníkem a šálky v druhém kredenci napravo od sporáku.

Byl vysoký, což nebylo nic neobvyklého, protože všichni elfové zřejmě měli značnou výšku – přinejmenším ti, které Arleta občas vídala v Adenashiru. Stál jako přimražený a stále svíral obálku, jako by na tom závisel jeho život, oči upřené na Arletu. Jediný pohyb představoval pramínek vlasů jako spředených ze zlata, který zachytil vítr.

Něco na něm bylo Arletě povědomé, ale nedokázala to zachytit. Byla si jistá, že se nikdy nepotkali.

„Můžu *pomoct*?" zopakovala a měřila si koně, který jí zase zablokoval vůz.

„Ehm," vypravil ze sebe konečně elf ztěžka. „Eh…"

Elfové, zvláště ti lesní, bývali sebejistí a měli k tomu spoustu důvodů. Mezi jiným to, že téměř vždy byli docela pohlední.

S jemně hranatou bradou a výraznými lícními kostmi byl tenhle nepochybně pohledný až až.

A taky ohromně inteligentní.

Což bylo v této chvíli podle Arlety pochybné, protože mu scházely konverzační schopnosti a jen civěl s dokořán otevřenou pusou.

A sladění s přírodou.

Ovládali magii flory a fauny, a protože byla taková magie často viditelná, byla více vážená.

Tomuhle se málem potily dlaně jiskřičkami zelené a zlaté magie.

Arleta znovu vytáhla hodinky.

Hvězdy!

Kvůli tomuhle směšnému elfovi přijde *pozdě*! Rychle obešla podupávajícího koně a popadla rukojeť vozíku.

„Dovol," zamumlala a kůň jako na povel ustoupil, takže mohla vyrazit s vozíkem na cestu.

Ať už chtěl elf cokoliv, mohl zavřít svou němou pusu a předat zprávu. Arleta musela být jinde a smlouvat se zavalitými quokkany.

„Počkejte!" zavolal elf, právě když Arleta vykročila na ulici.

„Musím jít." Mávla rukou, ale neotočila se k němu a dál pokračovala po ulici.

„Jste Arleta Starstoneová?" volal za ní. „Mám pro vás zprávu. Je *důležitá*!"

„Ach hvězdy," zamumlala Arleta a zastavila se. Otočila se právě včas, takže viděla, jak ze své chalupy vycházejí Ervaš s Verdredem. Verdred držel v ruce knížku a na nose měl nasazené brejličky. Ervaš jako obvykle neměl košili. Jeho zelená pleť, výrazné svaly a tetovaná hruď a paže byly vystavené všem na odiv v celé své kráse. Ervaš představoval v páru svaly

a Verdred mozek – přinejmenším vzhledem. Ve skutečnosti byli v obou směrech celkem vyrovnaní.

„Je tu problém?“ zeptal se Verdred s lehkým zavrčením a podíval se přes brýle na elfa dosud stojícího na chodníčku k Arletiným dveřím.

Elf si odkašlal a zvedl obálku. „Mám pozvánku pro Arletu Starstoneovou.“

„A já *vážně* musím vyrazit na trh,“ volala Arleta na Verdreda. „Mohli byste to vyřídit za mě?“ Ukázala hlavou na vysoce naložený vozík a znovu vykročila.

„Musím ji doručit *přímo* adresátovi,“ křičel elf a jeho vysoké boty zadupaly v hlíně přímo za Arletou. Nehodlal svůj úkol vzdát. „To je pravidlo.“

Arleta se prudce otočila, trpělivost jí došla. „Vy vážně chcete, abych přišla pozdě, že?“

Elf se blížil a držel obálku v natažené ruce. Hned za ním šli orkové. Ervaš něco pošeptal Verdredovi do ucha a ten nad tím, co od partnera uslyšel, zvedl obočí.

Když elf dorazil k Arletě, podal jí obálku. Ervaš s Verdredem se prostě zastavili pár kroků za ním a nedělali nic, jen se přihlouple šklebili.

Arletě se sevřela hruď. Sebrala nóbl obálku z elfovy napřažené ruky a rozlomila pečeť.

„Jsem Theodmon Brylar a vy, Arleto Starstoneová, jste srdečně zvána k účasti v Langheimském souboji v pečení,“ vybreptl jako nervózní dítě, než si Arleta vůbec stačila pozvání přečíst. Z rukou mu vyletěly další zelené a zlaté magické jiskry.

Tentokrát měla oči jako podšálky v kredenci Arleta, ty s jemnými levandulovými větvičkami na okrajích. „To je vtip, že?“ Přesunula pozornost z Theodmona na orky a zase zpátky. „Protože já přihlášku neposílala.“

Žádný z mužů neřekl ani slovo, zatímco ona se je snažila donutit uhnout pohledem. Napětí houstlo stejně jako citronový krém plnící jahodové košíčky na voze, čekající, až je prodá na trhu.

„*Já* ji poslal," přiznal se nakonec Ervaš a kousl se do rtu.

„Cože?" vyjekla Arleta a nevěděla, co si s novou informací počít. Ano, účast v Souboji v pečení pro ni bude úžasná.

Ale šance, že ji vůbec vpustí do dveří, byly téměř nulové.

A byla by to ostuda, to nemohla riskovat. Už tak bylo dost těžké dostat se tam, kde byla dnes.

Už ztratila příliš. Musela si chránit srdce.

„Tos neměl dělat, Ervaši." Mluvila mírně, protože i přes dračí oheň hořící jí v žaludku se na něj nechtěla zlobit.

Nemohla ztratit i orky.

„Nerozumím," ozval se Theodmon a nenechal ji uhnout pohledem. „Být pozván na Souboj v pečení je *pocta* –"

„Ano, ovšem. Ale já nejdu," přerušila ho Arleta a nacpala pozvánku do kapsy k hodinkám. „Jsem lid–"

„Hladová," skočil jí do řeči Verdred, popošel blíž a položil jí ruku na rameno. Zvedla tázavě hlavu nad tím přerušením, protože se mu vůbec nepodobalo. „Čekají na ni hladoví zákazníci, aby si mohli na trhu nakoupit. Já jí pomůžu dorazit včas a vy o tom můžete popřemýšlet později." Zakřenil se na Arletu.

Ta ale zavrtěla hlavou a sevřela oj vozu. „Já to zvládnu."

Theodmon přeskakoval pohledem mezi nimi a skončil u Arlety. „Já… pomůžu," vykoktal. „Musíme… probrat to, že se Souboje nezúčastníte."

Než stačila říct ne, už se ujal vozíku a táhl ho ulicí. Arleta nafoukla tváře, vydechla a zamračila se na orky. „Pro vás dva už žádný sušenky."

„Já nic neudělal," bránil se Verdred a nevinně zvedl ruce.

Ervaš nevěřícně kroutil hlavou a v hrůze svraštil čelo. „To nemůžeš!“

„Ovšemže můžu.“ Pochopitelně to nemyslela vážně, ale otočila se na patě a spěchala za Theodmonem. „Co váš kůň?“ zeptala se, když dohonila elfa, který její těžký vozík táhl s naprostou lehkostí.

„Nimbus? Ten bude v pořádku,“ opáčil Theodmon. Po tom, co se odehrálo za její chalupou, se zřejmě poněkud uklidnil. „Řekl jsem mu, že se vrátíme a ať počká.“

Arleta si založila ruce na prsou a měla co dělat, aby s Theodmonem udržela krok. „To jste neřekl.“

Theodmon si ukázal na hlavu. „Mluvení v hlavě.“

V ranním zmatku Arleta dočista zapomněla, že někteří elfové mají magický dar, kdy dokážou mluvit se zvířaty. „Aha.“

Došli na konec ulice a Theodmon se zastavil a rozhlížel se po ranním pěším ruchu.

„Víte, kam jdete?“ zeptala se ho Arleta.

„Ne,“ přiznal. „V Adenashiru jsem nikdy nebyl. Pokud vím, jste první zdejší osoba, kterou pozvali na soutěž.“

Arleta se nezmínila, že důvodem je, že většinu obyvatel Adenashiru tvoří nemagici a bez magie vás prostě k Souboji v pečení *nepozvou*. Zdejší lidé by se ani neodvážili. Ale s elfem, jehož právě poznala a který ji dostane na trh včas, nechtěla zabíhat do politiky Severních zemí. Že ji Verdred uťal tak, jak to udělal, bylo nejspíš jen dobře.

„Je to tudy, Theodmone.“ Ukázala doprava a on opět vyrazil. Tentokrát byla připravená a držela s ním krok.

„Prosím, jsem Theo,“ pronesl bez zpomalení.

Ona ale na jeho nabídku nereagovala. *Jakmile mě doprovodí na trh, odejde a půjde doručit další pozvánku.*

Nejsme přece přátelé.

Cestou známými ulicemi si Arleta jasně uvědomovala pohledy, které se na ni upíraly. Nebylo to až tak neobvyklé, protože byla buď chudinka malá sama v chalupě, *nebo* žena, která lehkovážně sype pečivo po ulicích, jenže dnes s ní šel dobře oblečený elf. A pohledný elf. Už to samo bylo něco, co muselo v příštích dnech vykřesávat jiskry.

Brzy se objevil trh a oni vešli na náměstí.

„Který stánek je váš?" zeptal se Theo a spěchem se mu rychle zvedal a klesal hrudník.

Arletu zalil stud. „Nemám stálý místo. Musíme najít majitele a zjistit, co zbylo."

Theo svraštil přitažlivý obličej. „Proč nemáte stálý stánek?"

„Protože nemám." Arleta zahlédla naproti Tomyše a kývla na Thea, ať jde za ní. „Pane Fraslíku!" zavolala jako už tolikrát předtím.

Quokkan na ni upřel oči a pak se rychle podíval na Thea. Rozhodil doširoka rukama a zamířil rovnou k elfovi, který stále tahal Arletin vozík.

„Vaše tvář je tu nová." Tomyš nasadil nejlepší dojem a ztišil hlas. „Co pro vás můžu udělat, milý pane?"

Theo zmateně zatáhl bradu a zadíval se na Arletu. „*Ona* si potřebuje pronajmout na den stánek."

Arleta vyvrátila oči nad známou situací.

Tomyš přeskočil pohledem k ní a zpátky k elfovi a předvedl zuby. „A vy taky potřebujete stánek?"

„Ano," pípla Arleta, než se stačil Theo ozvat. „Tenhle *elf* potřebuje stánek, pane Fraslíku." Věděla, že k němu se bude chovat mnohem líp než k ní, i když sama nejspíš olituje, co se stane, až si to Tomyš uvědomí. Theo tady byl jenom na návštěvě a stánek byl ve skutečnosti pro ni. Momentálně jí to bylo jedno.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Společenství pekařů a magie**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.